

[Helle Degn]

til i dag. Jeg synes, det er glædeligt, at man har været så saglig og nøgtern.

Til SFs ordfører, hr. Riishøj, vil jeg sige ganske stiltødt, at jeg synes, at en bistandspolitik, der er baseret på et usikkert politisk grundlag, i virkeligheden er den dårligste støtte, vi kan give udviklingslandene, og den kendsgerning har socialdemokratiet syntes var en vigtig forudsætning og en vigtig indgang for denne debat. Det er beklageligt, at det synspunkt ikke deles af SF.

Jeg må til fremskridtspartiets ordfører sige, at jeg synes, det var en chokerende tale af formanden for udenrigsudvalget, et udtryk for en manglende ansvarsfølelse, som jeg synes er chokerende, hver gang den bliver præsenteret.

Til den radikale ordfører, fru Janne Normann, skal jeg sige, at også jeg synes, diskussionen om statslånsgrænsen er interessant, men ganske rigtigt anfører fru Janne Normann jo også, hvad det er for et usikkert grundlag, vi har som udgangspunkt her. For i virkeligheden handler det jo om, at der er inflation, som kan udhule ordningen, at der er svingende dollarkurser, og at der er en opgørelse af befolkningstallene, som kan gøre, at lande på grund af disse forskellige sammenfaldende omstændigheder kan falde ud af systemet, og derfor vil jeg gerne spørge: hvor er så konsekvensen hos de radikale, når de ligesom holder sig meget fast til et snævert beløb og ikke, når de indrømmer, at der er denne usikkerhed, tilrettelægger deres politik efter det? Det kan jeg ikke forstå.

Det afgørende for os i debatten i dag er resultaterne. Debatten i dag har vist os, at regeringen ikke tør køre sololøb på dette område, og det er glædeligt.

Til VS' ordfører, hr. Steen Folke, skal jeg sige: det, der skiller os i statslånsdiskussionen, er jo rent faktisk 7 lande, hvoraf jeg kan nævne de 3: Zimbabwe, Nicaragua og Botswana. Hvad er årsagen til, at VS ikke vil støtte disse tre lande, om hvem man ellers ved alle mulige festlige lejligheder har grædsbevægelser til at gå rundt og sige, at dem er man skam meget positiv over for? Det ville jeg egentlig synes var rimeligt at VS svarede på.

Formålsformuleringen er der fra vores side ikke nogen ændringer i; vi fastholder sigtet, og vi ønsker også med debatten efterfølgende

at få fastslået, at der ikke er nogen ændringer her.

Når jeg taler om en markant ændring fra regeringens side, er det rigtigt. Hr. Steen Folke skal ikke bilde mig eller andre i befolkningen ind, at det ikke har kostet interne overvejelser for en udenrigsminister at bevæge sig fra 1.630 dollars-grænsen for statslåne ned til det, som er resultatet ifølge redegørelsen, og det, som måske senere vil vise sig at blive et resultat af folketingsdebatten.

Ligesådan kunne jeg henvise til multi/bidiskussionen. Her havde man ønsket en forskydning, men er også her havnet på en fornuftig løsning. Med hensyn til UNDP havde man også ønsket en fastholdelse, men det skal vise sig, om der er et flertal for det i folketetinget her i dag.

Jeg tror også, det har kostet stærke interne overvejelser, når regeringen har skullet indrømme, at udvidelsen af statslånsbistanden havde man fra Industrirådets og meget stærke erhvervskræfters side ønsket oversteg 25 pct. af bistanden, og at den nåede helt op på 50 pct. af vores bistand. Selvfølgelig har det kostet interne overvejelser i en regering at afstå fra disse synspunkter, og det glæder socialdemokratiet. Vi betragter det som en politisk indrømmelse og sejr, at man ikke ønsker her at køre sololøb.

Riishøj (SF):

Ja, fru Helle Degn holder jo fast ved det brede flertal. I visse andre udenrigspolitiske sager har det dog ikke været så afgørende i den sidste tid for socialdemokratiet at få det helt store brede flertal. Det har noget at gøre med forskellig strategi fra SFs og socialdemokratiets side. Jeg kan ikke se, at socialdemokratiet gør, hvad vi kan kalde den demokratiske socialisme en tjeneste ved at alliere sig med borgerskabet i denne sag, når der er et andet flertal for en bedre politik, men det har noget at gøre med vores forskellige strategi.

Jeg vil dog godt spørge fru Helle Degn: hvad nu, hvis vi forestiller os, at der kommer et såkaldt arbejderflertal efter et valg, et flertal bestående af socialdemokratiet og SF, vil socialdemokratiet i så tilfælde være villige til at overveje sin u-landspolitik? Det kunne det være interessant at få et svar på.